

женъ да работи земята съ изключение на: царското семейство, духовенството, чиновниците и войниците. Невъзможно бѣ нѣкой да събере и натрупа огромно богатство, че да вземе надмощие и да упражнява насилие; така сжщо бѣ невъзможно нѣкой да изпадне въ мизерия и нужда.

Всѣка година земята се е раздѣляла наново (увеличавана или намалявана) споредъ увеличението или намалението на членоветъ на семейството. Всѣки поданикъ на тази държава бѣ длъженъ да обработва грижливо дадената му земя. Нивитъ на господаря и на Слънчевия Богъ — най-висшето божество на инките — бѣха обработвани отъ народа, безъ това да се чувствува като притискаща тежестъ. Сѣитбата и жетвата бѣха народни празници. Излишекътъ отъ реколтата бѣ събиранъ въ голѣми складове; никой не работѣше повече, отколкото можеше да свърши. Една организация се грижеше да жени мжжетъ най-късно до 24 години и женитъ до 18.

Младата двойка цѣла година бѣ освободена отъ работа, като получаваше земя, кжща и уредено домакинство, безъ да се е грижила за това.

Ето, наистина, една щастлива страна, единъ щастливъ народъ!

Обаче, това трая до 1527 година, когато испанецътъ Франческо Писцаро дойде съ една гълпа авантюристи.

Научени отъ стари легенди инките вѣрваха въ бѣлия месия и затова отначало показваха на бѣлокожитъ чужденци божествено почитание, докато разбраха, че тѣ сж само завоеватели на страната, спокойствието и приказното богатство въ злато и скжпоценни камъни.

Князътъ на инките Атауалпа (името му значи „щастливецъ“) бѣше плененъ и следъ като му взеха голѣмъ откупъ — го одушиха. Следъ като събра всичките съкровища и богатства, гълпата се предаде на разрушение — сраменъ споменъ за всички европейци — нѣколко стотинъ испански авантюристи разрушиха това голѣмо царство на инките и унищожиха безчетни културни богатства. Тогава инките бѣха принудени да избѣгатъ въ вѣковните гори, вземайки съ себе си голѣми количества злато и скжпоценности, Вѣрва се, че мѣстата, кждето сж скрити тия богатства, сж тайна, известна само на индианците. За тия скрити богатства отъ поколѣние на поколѣние се предаватъ много легенди. И сега още има много, които отиватъ по Андите, за да търсятъ тия отдавна заровени съкровища.

Главниятъ градъ на инките бѣ Куцку. Тукъ се намираше най-голѣмата светиня на страната: храмътъ на слънцето, единъ палатъ съ една зала, отвжтре цѣла покрита съ златни плочи, на източната ѝ страна образа на слънцето, изработенъ отъ злато и скжпоценни камъни. По дължината на залата, отъ дветъ страни, върху златни тронове бѣха сложени мумиитъ на умрѣлитъ владетели. Въ друга зала, цѣлата отъ сребро, посветена на богинята на луната върху сребърни тронове, стояха измрѣлитъ съпруги на князетъ на Инка. Въ единъ отъ двороветъ на храма бѣше „златната градина“; цвтѣята, дърветата и паметниците бѣха направени отъ злато и скжпоценни камъни. Пеперуди, птици, катерички, змии, изработени разкошно, даваха пълна илюзия на действителни.